

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 823

гр. Варна, 01.03.2024 г.

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, II СЪСТАВ ГО, в закрито заседание на първи март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Ирена Н. Петкова

Членове: Ивелина Влагова
мл.с. Марина К. Симова

като разгледа докладваното от мл.с. Марина К. Симова Въззивно гражданско дело № 20243100500263 по описа за 2024 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

Образувано е по **въззивна жалба вх.№ 91741/05.12.2023 г.**, уточнена посредством молба с вх.№ 95776/19.12.2023 г. и молба с вх.№ 859/04.01.2024 г., подадена от Областния управител на област с административен център – гр. Варна, чрез ст. юрк. С. В., срещу **Решение № 3722/16.11.2023 г.**, постановено по гр.д. № 2364/2023 г. на РС - Варна, 34-ти съдебен състав, **в частта**, с която въззивникът е осъден да заплати на П. П. П., ЕГН *****, гр. Варна, сумата от 70 лева, представляваща парична равностойност на полагаща се безплатна храна за периода от 30.09.2022 г. до 31.12.2022 г., а така също и по отношение на обезщетението за забава в размер на 1.90 лева, дължимо за същия период.

Въззивникът счита обжалваното решение за неправилно и необосновано. По-конкретно намира за неправилен извода на първостепенния съд, че предоставените ваучери за храна за последното тримесечие на 2022 г. на обща стойност от 600 лева не следва да се приспадат от дължимата сума за безплатна храна, като счита, че получаването им погасява претенцията на ищеца-въззиваема за този период. Позицията се на разпоредбата на чл. 9 от Наредба № 11/2005 г. за определяне на условията и реда за осигуряване на безплатна храна и/или добавки към нея, която гласи, че в случаите, когато работници и служители ползват безплатна храна и/или добавки към нея на друго основание, получават храната само на едно от основанията. В тази връзка намира, че за спора е без значение на какво основание са предоставени ваучерите за храна, както и че те са предоставени на всички служители в администрацията. Счита, че след като ищецът-въззиваема е получил такива, то безплатна храна не му се дължи на друго основание. По същество отправя искане за отмяна на решението в обжалваната част и отхвърляне на исковите претенции, както и за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

В срока по чл. 263, ал. 1 от ГПК е **постъпил отговор на въззивната жалба** от въззиваемата страна П. П. П., който счита жалбата за неоснователна. Посочва като безспорно обстоятелството, че е получил

ваучери за храна за последното тримесечие на 2022 г. на обща стойност от 600 лева, но спорен е въпросът относно основанието за получаването им. Излага, че те са предвидени като антиинфлационна мярка и са предоставени на всички служители на Областна администрация Варна. Счита, че установяването на основанието за предоставянето им е в тежест на ответника-въззивник, като не би могло да се презумира, че се касае за погасяване на задължение за парична равностойност на полагаща се безплатна храна. Подчертава, че от представената по делото докладна записка е видно, че основанието за получаването им не е това по чл. 185, ал. 1 от КТ. Моли за отхвърляне на жалбата и потвърждаване на решението в обжалваната част, както и за присъждане на съдебно-деловодни разноски.

По делото е постъпила и **частна жалба с вх.№ 2357/11.01.2024 г.**, депозирана от адв. П. П., процесуален представител на П. П., ЕГН *****, гр. Варна, срещу **Определение № 14846/15.12.2023 г.**, постановено по гр.д. № 2364/2023 г. на РС - Варна, 34-ти съдебен състав, с която е оставена без уважение депозираната от последния молба за изменение на Решение № 3722/16.11.2023 г. в частта за разноските, на осн. чл. 248 от ГПК.

Частният въззивник навежда оплакване, че адвокатското възнаграждение, претендирано по реда на чл. 38, ал. 2 от ЗА, се дължи за всеки един от обективно кумулативно съединените иски поотделно, като подчертава, че искът по чл. 86 от ЗЗД е самостоятелен. В тази връзка счита, че на адв. П. следва да се присъдят 400 лева за иска по чл. 285, вр. чл. 140, ал. 3 от КТ и 400 лева за иска по чл. 86 от ЗЗД, или общо 800 лева. Намира за неоснователен извода на първоинстанционния съд, че усилията, които е положил адвокатът са свързани единствено с доказване на основателността на главната претенция, като отбелязва, че за да обоснове акцесорната си такава е следвало да има знания както в областта на материалното право, така и в областта на процесуалното право. Отправя искане за отмяна на обжалваното определение и осъждане на Областна администрация Варна да заплати на адв. П. адвокатско възнаграждение по делото и за предявения иск по чл. 86 от ЗЗД, а така също за присъждане на заплатената държавна такса за разглеждане на частната жалба.

В срока по чл. 276 от ГПК **е постъпил отговор на частната жалба** от Областния управител на област с административен център – гр. Варна, в който изразява становище за неоснователност на жалбата и оспорва наведените от частния въззивник твърдения. Счита, че справедливият размер на адвокатското възнаграждение е 400 лева, като това твърдение обосновава с правната сложност на делото и действително положения от адвоката труд, който се изчерпва до доказване на главната претенция, чието уважаване автоматично обуславя дължимост и на акцесорната такава. В тази връзка сочи, че искът за лихва не налага отделна защита. Отправя искане за отхвърляне на частната жалба.

Въззивната и частната жалба са депозирани в законоустановения срок, от активно легитимирани лица, срещу подлежащи на обжалване съдебни актове, процесуално допустими са и отговарят на останалите съдържателни изисквания на чл. 260 и чл. 261 от ГПК, поради което въззивното производство е допустимо и делото следва да бъде насрочено за разглеждане в открито съдебно заседание.

Страните не са отправили искания по доказателствата.

Настоящият състав констатира необходимост от даване на указания на ищеца П. П. да завери за вярност представените пред първа инстанция писмени доказателства в срок до открито съдебно заседание.

При тези съображения и на основание чл. 267, ал. 1 от ГПК, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ПРИЕМА ЗА РАЗГЛЕЖДАНЕ въззивна жалба вх.№ 91741/05.12.2023 г., уточнена посредством молба с вх.№ 95776/19.12.2023 г. и молба с вх.№ 859/04.01.2024 г., подадена от Областния управител на област с административен център – гр. Варна, чрез ст. юрк. С. В., срещу Решение № 3722/16.11.2023 г., постановено по гр.д. № 2364/2023 г. на РС - Варна, 34-ти съдебен състав.

ПРИЕМА ЗА РАЗГЛЕЖДАНЕ частна жалба с вх.№ 2357/11.01.2024 г., депозирана от адв. П. П., процесуален представител на П. П., ЕГН *****, гр. Варна, срещу Определение № 14846/15.12.2023 г., постановено по гр.д. № 2364/2023 г. на РС - Варна, 34-ти съдебен състав.

УКАЗВА на П. П. да завери за вярност представените пред първа инстанция писмени доказателства в срок до открито съдебно заседание.

НАСРОЧВА делото за разглеждане в открито съдебно заседание на **20.03.2024 г. от 09:30 часа**, за която дата и час да се призоват страните, чрез пълномощниците им, с връчване на препис от настоящото определение.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____